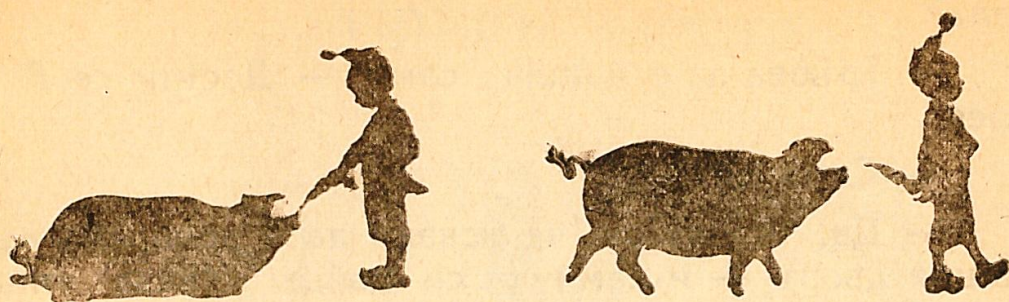

Пощѣ се на свинята морковъ, дигна се на прѣднитѣ си крака, послѣ и на заднитѣ. Морковътъ е близко и свинчето посѣга да го хрусне: колко хубаво мирише той! А Митко постоянно отдалечава моркова, дръпа се крачка слѣдъ крачка — и свинята върви подирѣ му. Спре се свинята, — той пакъ и втична моркова до носа. Той разрази охотата на свинята и схвана, че тя нѣма да се отдѣли отъ него. И тръгва той бързо, държи отзадъ си моркова, клати опашката му — и свинята бърза подирѣ му, грухти и вирка опашка.

Доведе Митко свинята въ двора, вкара я въ кочината, па ѝ хвърли моркова:

— Яжъ сега на здраве!

Прѣзъ това врѣме Андрея разказваше на господаря си, че не могаль да докара по никакъвъ начинъ свинята.

— Тогава да идемъ заедно, дано двама нѣкакъ я вдигнемъ.

Петко Ивановъ и Андрея излѣзоха отъ дюгена и стигнаха на мѣстото, дѣто бѣше свинята.

— А дѣ е тя?

— Да, дѣ е тя?

Тѣ се спрѣха очудени.

— Трѣбва да е отишла нѣкждѣ.

— Но кждѣ?

Почнаха да гледатъ диритѣ по калъта. Диритѣ водѣха по улицата право къмъ вратата на Петко Ивановъ, послѣ по двора и къмъ кочината. Погледнаха — а свинята е въ кочината, лежи и спикато напръжъ.